

ת"פ (נתניה) 15318-02-24 - מדינת ישראל נ' אליהו תמיר

ת"פ (נתניה) 15318-02-24 - מדינת ישראל נ' אליהו תמיר

ת"פ (נתניה) 15318-02-24

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה ע"י

נגד

אליהו תמיר

ע"י ב"כ עו"ד רחמים כלילי

בית משפט השלום בנתניה

[25.11.2024]

כבוד השופט, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

ב"כ עוה"ד

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות כדלקמן: פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) + סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובהחזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיושת על הנאשם, וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.

כתב האישום המתוקן בתמצית

3. ביום 1.2.2024 סמוך לשעה 21:20 בכלא רימונים, הוציאו 3 סוהרים אסיר מתאו לצורך ביצוע שיחת טלפון. אז יצא הנאשם מתאו בריצה לעבר האסיר והחל לתקוף אותו במכות אגרוף בגופו כשהוא אוחז בחפץ חד מאולתר (להלן: הקורבן). באותו הנסיבות, ניסו הסוהרים להפריד בין הקורבן לנאשם, אולם האחרון המשיך להכות את הקורבן בראשו בעודו אוחז בחפץ החד. בעת שהשתלטו הסוהרים על הנאשם, השליך הנאשם את החפץ החד לרצפה.

4. כתוצאה מהמעשים המיוחסים לנאשם נגרמו לקורבן חבלות בדמות לסרציה בעפעף ימין ובלחי שהצריכו הדבקה וכן המטומה בלחמית והוא טופל בבית החולים.

טיעונים לעונש

5. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם ובהם זכותו של אדם לכבוד, לשלוות נפש ולביטחון והדגישה את הפגיעה החמורה בסדר הציבורי בתוככי הכלא. בסקירת הנסיבות הפנתה לתיעוד מצלמות האבטחה, שם רואים את הנאשם פוצע את האסיר בנוכחות סוהרים. כן הפנתה המאשימה לתוצאות המעשים, כמשתקף בדוח הרפואי (טעת/3), שאלמלא תגובתם המהירה של הסוהרים התוצאות יכלו להיות חמורות יותר. לפיכך, ובהתבסס על פסקי דין הממחישים לטעמה של המאשימה, את מדיניות הענישה הנהוגה, עתרה לקבוע את מתחם הענישה בין 20 ועד 40 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים.
6. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכות הנאשם את גילו, הודאתו ונטילת האחריות. לחובתו, את הרשעותיו הקודמות וקיומו של מאסר מותנה (טעת/1-טעת/2) והעדרו של אופק שיקומי. בהקשר לאחרון, הפנתה המאשימה לדו"ח שכתבה קצינת האסירים ממנו עולה כי לבקשת הנאשם הוא שולב בהליך טיפולי בכלא, אך למפגש השלישי הגיע כשבידו חפץ הנחזה לסכין. כל אלה מלמדים לטעם המאשימה, על חוסר תובנה, כמו גם על וחוסר אפקטיביות בענישה.
7. מטעמים אלו, ומשום הצורך למגר את תופעת האלימות בין כותלי הכלא, ולצורך הרתעת היחיד והרבים, סבורה המאשימה כי העונש הראוי לנאשם הוא 30 חודשי מאסר הכוללים את הפעלת המאסר המותנה שירוצו במצטבר לעונש אותו מרצה כיום, מאסר מותנה, קנס פיצוי והתחייבות.
8. מנגד, התנגד ב"כ הנאשם נחרצות להצגת סרטוני האבטחה בפני בית המשפט כראיות לעונש, משום הפער בין הנראה בהם לעובדות כתב האישום המתוקן, על אף שברור כי כתב האישום המתוקן הוא המחייב לצורך גזירת הדין. כן נטען כי עתירת המאשימה מחמירה יתר על המידה ואינה הולמת את נסיבות ביצוע העבירות ואף לא את מדיניות הענישה. בתוך כך נטען כי האלימות המדוברת היא בין שני אסירים המסוכסכים זה עם זה, ולא מדובר בתקיפה אקראית של קורבן תמים, ואלימות זו מאפיינת את החיים מאחורי הסורגים. בהקשר זה אף נטען כי הנאשם בעצמו בעבר נפל קורבן לאלימות בתוככי הכלא והסימנים צרובים על גופו עד היום.
9. באשר לעונש בגדרי המתחם, עמד ב"כ הנאשם על הנסיבות המצדיקות לטעמו התחשבות והטלת עונש מתון. בין אלו מנה את גילו של הנאשם, נסיבותיו האישיות והייחודיות, תקופת מאסרו הארוכה מבלי שיש ביכולתו לקחת חלק בהליכים טיפוליים שלא באשמתו. לפיכך, ומשום המשקל המוגבר שיש להעניק לטעמו להודאה ולחיסכון בזמן שיפוטי, עתר לעונש מאסר קצר שירוצה בחופף לעונש אותו מרצה הנאשם כיום, ולו באופן חלקי על מנת לתת פתח של תקווה לעתיד.
10. הנאשם בדברו האחרון אמר: "בגדול אין לי תכנון מוקדם, האדם הזה היה מסוכסך איתי, שמו אותו איתי באגף, פתחו לי את הדלת, אני לא אומר שאני לא אשם, אני אשם והודיתי. הבעיה שלא רציתי בזה, לא משהו שרציתי לעשות. הוא בא לי לדלת, הוא בא לכוון הדלת שלי, אומר לי בוא תצא החוצה. כשהייתי יוצא בחוץ, מי שהיה מפתיע ראשון היה זוכה. לא היתה לי כוונה, אני לא סתם כך תוקף אנשים אלא אם אני בסכנת חיים. אני נרשם לאיזה קבוצה שנפתחת, ואני יכול לצאת אליה, מה שאני יכול לצאת אני יוצא. עוד דבר שאני יכול לעשות בשיתוף פעולה עם העו"ס אני עושה, מבקש להגיע למקומות, ואני ניסיתי מחרמון אבל לא נותנים לי".

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

11. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
12. הנאשם במעשיו פגע בשורה של ערכים חברתיים ובהם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת.
13. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן, כמו גם צפייה בסרטוני האבטחה, ממחישים פעם נוספת, עד כמה בית הסוהר מועד לפורענות, ועד כמה סביבת החיים מאחורי הסורגים היא כאוטית ובלתי צפויה. חרף ביקורות ומעקבים תכופים של לוחמי הכליאה, וחרף האמצעים האלקטרוניים ומעגלי הביטחון והאבטחה, מצליחים אסירים לשים ידיהם על חפצים שיכולים בקלות רבה להפוך לכלי נשק מאולתר, ומשתמשים בהם לצורך פתרון חיכוכים בינם לאחרים.
14. במבט ראשוני בסרטוני האבטחה, אין דבר שמלמד על העתיד לבוא, ולצופה מן הצד נדמה כי מדובר לכאורה ביום שגרתי בין מסדרונות בית הכלא. סוהרים עוברים מתא לתא משוחחים ביניהם ועם האסירים, ובשלב מסוים יוצא הקורבן מתאו, כדי לממש את זכאותו לשיחות טלפון. פתאום ללא התראה או דיבור מוקדם, יצא הנאשם מתאו, רץ לעבר הקורבן והחל פוצע אותו באמצעות חפץ חד.
15. לא מדובר באירוע ספונטני שנכפה על הנאשם בעל כורחו ואף לא מדובר בהתפרצות זעם רגעית, אלא מהלך מתוכנן שנעשה ביישוב הדעת, בקור רוח ובנחישות. הנאשם פעל ללא מורא מהסוהרים, ותחת עיניהן הבוחנות של מצלמות האבטחה, בידיעה כי צפוי להיתפס.
16. הנאשם היכה בקורבן באזורים רגישים וחיוניים בראש ובפנים, מספר פעמים, תוך שימוש בסכין מאולתרת. נדמה כי אין צורך לומר כי תכליתו של מהלך מעין זה היא אחת, לגרום לכאב ולסבל. במילים פשוטות, "חיסול חשבונות".
17. על תוצאות המעשים יעידו הסימנים שעיתרו את גופו של הקורבן כמשתקף בתיעוד הרפואי (טעת/3). אכן, הפציעות שנגרמו אינן מהחמורות שנראו במחוזותינו, אך אין להקל בהן ראש, ואף לא צריך להיות מומחה גדול כדי להבין כי פגיעה באמצעות חפץ חד עלולה היתה להעמיד את חייו של הקורבן בסכנה של ממש, וכבר היו דברים מעולם.

18. בדומה למקרים אחרים המתרחשים בכלא, הקורבן לא שיתף פעולה עם רשויות החוק, ואין בפני בית המשפט עדות סדורה אודות הנזקים שהסבו מעשיו של הנאשם. אולם, לא קשה לתאר את הבהלה והפחד שאחזה בו שעה שהותקף בהפתעה בנוכחות אחרים והסוהרים נחלצו לעזרתו, כשם שלא קשה לדמיין את החשש של הקורבן מפני העתיד, באם ישתף פעולה עם רשויות אכיפה. כפי שהזדמן לבית המשפט לומר בעבר, במצב בו קורבן עבירה נאלם דום מסיבות שונות שומה על מערכות אכיפת החוק, להשמיע את קולו, אפילו ביתר שאת.
19. ההגנה בטיעוניה המפורטים ביקשה לטעון כי האלימות היא חלק אינהרנטי מהחיים מאחורי הסורגים. כך נמסר כי אף הנאשם בעבר חווה על בשרו את נחת זרועם של אסירים אחרים ומעשיהם הותירו סימנים ומשקעים. כן נטען כי הנאשם והקורבן היו מסוכסכים עובר לתקרית, ואין לראותו כקורבן תמים. בניגוד להגנה, אינני סבורה כי יש בנסיבות אלו להכחות את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים. ההפך הגמור. הנוהג של מקצת האסירים לצבור כוח ושליטה בכלא וליישב חילוקי דעות באלימות, הוא הרגל מגונה. אף בהנחה והקורבן נהג שלא כשורה עובר לאירוע האלים ואפילו במהלכו, אין בכך להצדיק אלימות מתפרצת.
20. יישוב סכסוכים בדרך של אלימות המלווה לעיתים בשימוש בנשק קר או חם, היא תופעה פסולה החותרת תחת הסדר החברתי בבית הסוהר ופוגעת בזכויות יסוד. הזכויות לכבוד, לשלמות הגוף ולביטחון אינן מתאימות עם כליאתו של אדם מאחורי סורג ובריח. ראו למשל ע"פ 6347/12 מדינת ישראל נ' מרה (13.5.13) (להלן: עניין מרה). "כליאתו של אדם על ידי הריבון אינה שוללת ממנו את זכויותיו, מלבד חופש התנועה וחירותו מעצם הכליאה עצמה. אולם, הלכה למעשה, אסירים הם קבוצה מוחלשת במובן העמוק ביותר. האסיר חשוף לסיכונים מוגברים ותדירים לפגיעה בגופו ובכבודו. לאור זאת, חלה על המדינה החובה לפעול ביתר שאת, באופן אקטיבי ובמאמץ, כדי להבטיח שזכויותיו של אדם כלוא לא ייפגעו..... אין לשכוח כי על אף כליאתם זכויותיהם אינן בגדר מס שפתיים".
21. עבירות האלימות הן מסוג ההתנהגויות השליליות המהוות איום מתמיד על החיים בין כותלי הכלא. ליבוי עוינות מגביר את הסיכון לפציעות קשות ולתוצאות הרוג או חסר, הן לאסירים והן ללוחמי הכליאה המתמודדים עם אוכלוסיית אסירים מגוונת, בחלקה קשה ועוינת ואמונים על שמירת הסדר הציבורי בכלא. למותר לציין כי כלי תקיפה מאולתרים בין כותלי הכלא הם מסכני חיים. התנהגות אלימה שכזו, פוגעת באינטרס הציבורי של מערכת הכליאה, שתכליתה בין היתר היא שיקומו של אסיר והחזרתו לחברה כמו גם על ביטחון האסירים באגף.
22. בניגוד להגנה, אינני סבורה כי אלימות בבתי הסוהר היא גזירת גורל והיא אינה כורח המציאות. יש צורך לשנות את מאזן הכוחות בכלא, ולהרתיע מפני שימוש באלימות לשם חיסול חשבונות, ויש לעשות זאת גם באכיפה וענישה קשה שאינה מתפשרת. במלחמה בנגע האלימות הגואה, על בית המשפט להעביר מסר חד משמעי לפיו לא ניתן להשלים, בשום מקרה עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע. לא בתוך כותלי הכלא ולא מחוצה לו.

23. משכך, הגישה הרווחת בפסיקה היא כי יש לגזור עונשים מחמירים על האסירים הבוחרים לנקוט באלימות. העיין בפסיקה, ילמדנו כי נוהגים בתי המשפט ליתן בכורה לשיקולי גמול והרתעה, וככלל נהוג להשית בגין עבירות מעין אלו עונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות, וככל שמעשה האלימות מתעצם כך תתארך תקופת המאסר. להלן, פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לענייננו, חלקם עולים בחומרתם על המקרה דנן, וחלקם פחות, הדבר ידוע ומבוצעות ההתאמות הנדרשות במיוחד לאור השונות בענישה הנהוגה בערכאות הדיוניות השונות.
24. ע"פ 9385/10 אבו צעלוק נ' מדינת ישראל (27.12.2011) - הנאשם, יחד עם נוספים, תקף אסיר אחר שעמו חלק תא בכלא. הנאשם חתך את המתלון בצוואר ובחזה באמצעות מכסה של קופסת שימורים, וכתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלון חתך עמוק בצווארו ושני חתכים שטחיים באזור החזה. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונגזרו עליו 5 שנות מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי. ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה.
25. עניין מרה - הנאשם שהיה באותה העת אסיר הורשע בגין ביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה חמורה, ניסיון חבלה חמורה וכן תקיפה סתם. לפי עובדות כתב האישום נטל הנאשם דלי, מילא אותו במים רותחים ושפך אותו על ראשו של אסיר באגף. תוך כדי כך, המים ניתזו גם על אסיר נוסף. בהמשך, החלה מהומה באגף שבמהלכה ניגש אל אסיר שלישי, היכה בו עם הדלי ושפך עליו את שארית המים הרותחים שנתרו. כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמו לאסיר הראשון כוויות בדרגה 2 במרבית חלקי גופו, לאסיר השני כוויות בדרגה 2 בגבו, ולאסיר השלישי כוויות בעורף. בית המשפט השית על הנאשם 3 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי. ערעור המאשימה על קולת העונש התקבל, עונש המאסר הועמד על 4 שנות מאסר יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם.
26. ע"פ 6068/18 בלטה נ' מדינת ישראל (11.11.2018) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של פציעה. הנאשם שהיה עצור בבית הסוהר הרתיח שמן בסיר בתאו, נטל את הסיר והלך לתאו של המתלון ששכב בקומה העליונה של מיטת קומתיים ושפך את השמן על ראשו ועל פלג העליון. למתלון נגרמו כוויות בגין אושפז בבית החולים, הורדם והונשם וכן נגרמו לאסיר נוסף כוויות בידיו ובראשו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 6-10 שנים וענישה נלווית וגזר על הנאשם 8 שנות מאסר ושלושה חודשים. ערעור ההגנה על חומרת העונש נדחה. בפסק הדין ישנה אף התייחסות לסוגיית חפיפת מאסר מותנה וצבירת עונשים (להלן: עניין פלוני).
27. ת"פ 60222-01-19 מדינת ישראל נ' גרבו (28.1.2020) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בכך שעת שהה יחד עם המתלון ועוד שניים אחרים בבית המעצר אבו כביר, הוא פנה אל המתלון, כינה אותו "מלשין", נטל קומקום שהכיל מים רותחים ושפך את תכולתו על פניו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון חבלות חמורות בדמות כוויות בדרגות שונות בגופו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 12 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

28. ת"פ 1535-08-22 מדינת ישראל נ' ספיר (1.1.2024) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. על פי עובדות כתב האישום הנאשם והמתלונן ריצו עונש מאסר וחלקו תא עם אסירים נוספים. הנאשם הצטייד מבעוד מועד בסכין מאולתר, פעמיים בעט במתלונן, וכאשר האחרון קם, אחז הנאשם בחולצתו והמתלונן היכה בנאשם מכת אגרוף. הנאשם בתגובה דקר את המתלונן מספר דקירות בכל חלקי גופו שגרמו לחתכים בחלק האחורי של הקרקפת, בבית החזה הימני, בגב התחתון, מעל שכם ימין ובזרוע, בגינם נזקק לטיפול רפואי דחוף בבית החולים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 4-7 שנים וגזר על הנאשם 5 שנות מאסר לצד ענישה נלווית.
29. ת"פ 57557-10-19 מדינת ישראל נ' בר אושר (9.2.2021) - הנאשמת אסירה בכלא נווה תרצה, הורשעה לפי הודאתה בעבירה של פציעה כשעברין מזוין. מעובדות כתב האישום עולה כי על רקע ויכוח עם אסירה אחרת, נטלה הנאשמת מארון הציוד בתא שלה שני מכסים של קופסאות שימורים, ניגשה לתא המעצר של המתלוננת ודקרה אותה בפניה. כשאסירות אחרות התערבו לעצור את הנאשמת, האחרונה השתוללה ולאסירות האחרות נגרמו שריטות, ולמתלוננת נגרם פצע דקירה במצחה. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 8 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשמת 16 חודשי מאסר בפועל.
30. ת"פ 45252-06-17 מדינת ישראל נ' רדה (9.4.2018) - הנאשם נעדר הרשעות קודמות, הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה, בכך שבעת שהיה אסיר במתקן הכליאה סהרונים שפך מים חמים על אסיר אחר בעקבות ויכוח שהתגלה ביניהם וגרם לכוויות במקומות שונים בגופו. המתלונן הובהל לבית החולים ואושפז במחלקת טיפול נמרץ. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 15 ועד 30 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל.
31. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה אומר כי עיינתי בפסיקה הרבה שהגישו הצדדים להמחשת מדיניות הענישה המקובלת, על אף שישנה זהות בעבירות הנידונות, אך לא מצאתי כי הנדון דומה לראייה. כיוון שכל המקרים שהוצגו עוסקים בעבירות שהתרחשו מחוץ לכלא. ככלל סבורני כי נכון וראוי להתמקד בפסיקה בעלת קווי דמיון רבים ככל האפשר למקרה הנדון, ולזהות הקורבן כמו גם למקום התרחשות המעשים, יש לתת משקל נכבד בקביעת המתחם. על כל פנים, יש לזכור כי מדיניות הענישה הנהוגה היא פרמטר אחד מבין כלל שיקולים אותם יש להביא בחשבון בקביעת המתחם, והדגש מושם על העבירה בנסיבותיה.
32. לאור כל האמור בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 14 ועד 28 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.
- קביעת העונש במתחם העונש ההולם
33. הצדדים לא טענו, ובצדק, לקיומן של נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם (לקולה או לחומרה). לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא' לחוק העונשין) כדלקמן:

34. הנאשם יליד שנת 2000 רווק, חסר השכלה ומקצוע מוגדר.
35. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ונטל אחריות על מעשיו. היה בהודאה זו לחסוך זמן ציבורי יקר ומשאבים נוספים הכרוכים בניהול המשפט. דברים אלו מקבלים משנה תוקף שעה שלא גובש בין הצדדים הסדר טיעון לעניין העונש והנאשם העמיד את עצמו לשבט או לחסד של בית המשפט, ומתוך ידיעה ברורה כי צפוי לעונש מאסר.
36. נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן פשוטות, כפי שעולה מטיעוני בא כוחו ומשלל המסמכים שהציג. עם זאת, מדובר בטיעון שיש בו להישחק עם הזמן, ומשקלו היה רב יותר לו היה מדובר בהרשעתו הראשונה של הנאשם או השנייה, ולו היה נעזר הנאשם בהליכים הטיפוליים שהוצעו לו לאורך השנים. אלא, שזה רחוק מלהיות המצב.
37. הנאשם החל את דרכו העבריינית עוד בהיותו נער, וצבר לחובתו מספר הרשעות קודמות בגין פציעות, החזקת סכין, הסגת גבול פלילית, תקיפה סתם וניסיון לשוד. בעטיין של עבירות אלו הוטלו על הנאשם מגוון עונשים, לרבות תקופות מאסר שונות. כיום מרצה הנאשם מאסר בפועל בן 58 חודשים. כן עומד ותלוי נגדו מאסר מותנה בן 4 חודשים.
38. לטענת ההגנה, ברקע לכליאה עומדת התמכרות הנאשם לסמים ושימוש מוגבר באלכוהול, ועל אף שפתוחים בפני הנאשם בכלא, אפיקי שיקום מצומצמים, הוא עושה מאמץ להפיק מהם את המיטב, כך למשל השתתף בקורס שעניינו תקשורת במשפחה (טענ/1).
39. כל הליך טיפולי ראוי להערכה ולהתחשבות בעת גזירת הדין, ואפשר שהיה מקום ליתן לו משקל רב יותר, אלמלא הדו"ח המסכם של קצינת האסירים שהוגש, לבקשת ההגנה, המלמד כי הדיווח שמסר הנאשם בהקשר לכך לוקה בחסר.
40. בדוח זה, מיום 2.9.2024. התייחסה קצינת האסירים לצרכיו הטיפוליים של הנאשם בתחום ההתמכרויות והאלימות. נמסר כי הוצע לנאשם מספר פעמים במהלך תקופת מאסרו להשתתף בטיפול בהתמכרויות, אך בפועל לא קידם שילוב בטיפול ואף הביע אמביוולנטיות. חרף זאת, נפתחה בפניו האפשרות להשתלב בטיפול ראשוני ונקבע כי בהמשך תבחן התאמתו למחלקה ייעודית. הנאשם שולב בקבוצה טיפולית בנושא "ויסות רגשי" ובמפגש השלישי נפל מכיסו דוקרן מאולתר והשתתפותו בקבוצה הופסקה.
41. הרי אם כן, לא מדובר בנאשם שהאפשרויות הטיפוליות חסומות בפניו משום אוזלת היד של רשויות שב"ס, אלא שהנאשם מכשיל במו ידיו את האפשרויות הטיפוליות. תנאי כליאתו של אדם הם פועל יוצא מרמת הסיכון הנובעת מהתנהגותו לאורך המאסר. אין לנאשם להלין אלא על עצמו.

42. בחינת עברו הפלילי של הנאשם אל מול המעשים בגינם נותן את הדין, מלמד על כך שמדובר בנאשם שסיגל לעצמו אורח חיים עברייני ואלים, נעדר הבנה לפסול במעשיו. סנקציות משפטיות קודמות לא הביאו חזרה לדרך הישר, וביצוע המעשים תחת עיניהם הבוחנות של הסוהרים ומצלמות האבטחה בידיעה מוחלטת כי צפוי להיתפס ולעמוד לדין, מלמדת על כישלון הרתעה. על כך גם אפשר ללמוד מדברו האחרון של הנאשם. אין דין ואין דיין.
43. נותר איפוא להכריע בשני עניינים. הראשון, סוגיית אופן הפעלת המאסר המותנה והשני, שאלת אופן ריצוי עונש המאסר שיוטל על הנאשם בתיק הנוכחי, היינו, האם במצטבר או בחופף לתקופת המאסר אותה מרצה כיום.
44. באשר להפעלת המאסר המותנה, כידוע, סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי ככלל, תקופת המאסר המותנה ותקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת ירוצו "בזו אחר זו", קרי - באופן מצטבר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר. בהינתן המקובץ, היה מקום להורות כי המאסר המותנה ירוצה כולו במצטבר. עם זאת, מצאתי להורות כי חלק מתקופת התנאי תרוצה בחופף לעונש שיוטל כאן, והדבר נעוץ בהודאה בחיסכון בזמן שיפוטי.
45. ההגנה הוסיפה וביקשה כי העונש שיוטל כאן ירוצה בחופף למאסר אותו מרצה הנאשם כיום. קבלת הבקשה תוביל לתוצאה אופרטיבית לפיה, הנאשם שביצע עבירה במהלך ריצוי עונש בגין עבירה אחרת יצא נשכר. מצב דברים זה, אין להלום. בהקשר זה ראו מיני רבים ע"פ 5622/92 מאיר איפרגן נ' מדינת ישראל [פסקה 7] (16.3.94): "גלוי וידוע הוא שבין כתלי בתי הסוהר מתבצעים מידי פעם עבירות חמורות, ביניהן עבירות שעניינן אלימות קשה מתוך יריבויות בין אסירים לשם חיסול חשבונות... דומה שאסירים השפוטים לתקופות מאסר ארוכות, ועל אחת כמה וכבר לעונשי מאסר עולם, רואים חירות לעצמם לנהוג כך מתוך סברה מוטעית כי על עונש נוסף שיושט עליהם יהיה חסר משמעות, ובדרך כלל עונש חופף. תפיסה מסוכנת ומוטעית זו מעודדת עבריינות כמתואר לעיל. אם מבקשים להתמודד עם תופעה זו, ושומה על בתי המשפט לתרום את תרומתו להתמודדות זו, יש לגזור את דינם של אלה לעונשי מאסר משמעותיים ומצטברים שבהם, ואולי רק בהם, יש די לרסן, אם לא למגר את התופעה."
46. באשר לפיצוי. מידת הפיצוי נקבעת בהתאם לעבירה ולנסיבותיה, תוצאות המעשים חמורות, נגרם לקורבן כאב וסבל. שיעור הפיצוי בהליך פלילי הוא סמלי ונועד ליתן סעד מהיר ויעיל למי שניזוק ממעשי העבירה, ולבטח איננו ממצה את הסעד בו עשוי לזכות הקורבן בהליך אזרחי, כמובן מבלי להביע עמדה לגופו של עניין.
47. לסיכום, מעשיו של הנאשם ראויים לענישה ממשית ומוחשית שיהא בה כדי להלום את חומרתם, להמחיש משמעותם והפסול בהם ולהרתיעו מפני חזרה על המעשים. על הענישה לשקף מסר ברור לנאשם כמו גם לאחרים, לפיו אסיר הנוטל לעצמו את החירות להפר את הסדר הציבורי בכלא ולהכביד ידו על אחר, בית המשפט יכביד עליו בענישה מוחשית.

48. באם מצאתי שלא למצות עם הנאשם את הדין, הרי זה משום ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי, ואין לי אלא לקוות כי הפעם יפנים הנאשם את חומרת התנהגותו וינצל את תקופת מאסרו להשתלב בהליכים טיפוליים בין כותלי הכלא, יפה שעה אחת קודם.

תוצאה

49. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים בגזר דין מיום 20-10-2608 וזאת במצטבר ובחופף לעונש המאסר שהוטל בסעיף א.1.

סה"כ ירצה הנאשם 20 מאסר בפועל, במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ה. פיצוי למתלונן בסך 3,600 ₪ אשר ישולם ב 10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.2025 ובכל ראשון לחודש לאחריו. לא ישולם תשלום אחד, יועמד כל הסכום לפירעון מיד.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון *35592-*****;

במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ"ד חשוון תשפ"ה, 25 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.